

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

DOVROUDJANSKY GLASSE

ОРГАНЪ НА ВЪРХОВНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ КОМИТЕТЪ.

= Урежда редакционенъ Комитетъ =

АБОНАМЕНТЪ:

ЗА БЪЛГАРИЯ ГОДИШНО 20 ЛЕВА.
6 МЪСЕЦИ 12
ЗА СТРАНСТВО 1 година 40

Единъ брой 20 ст.

Телефонъ на редакцията № 368.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ се плаща по споразумѣние.
Адресъ: В. Добруджански Гласъ — площадъ
оооо "ЧЕРНА ДЖАМИЯ" № 5. оооо
ИЗЛИЗА ВТОРНИКЪ И ПЕТЪКЪ
РЪКОПИСИ НЕ СЕ ВРЪЩАТЪ

Ал. Георгиевъ.

Прѣдсѣборни пожелания

Само нѣколко дни ни дѣлятъ отъ датата на Великия Добруджански Съборъ. Той ще бѣде свиканъ на 21 того въ столицата. Неговата основна задача ще бѣде: да направи оцѣнка и прѣоцѣнка на изминатия път и да начертае пътищата, които смѣта единствено спасителни за бѣднината на изстрадалата и скѣпа родна земя.

На съборъ ще се видятъ стотици добруджански дѣци. Жертва на изключителния режимъ на ромските чокори, жертва на свѣтлитѣ принципи, съ които ги подхрани свѣтовната демокрация, днесъ, тѣ ще си подадатъ ръка и ще се закълнатъ, че нищо нѣма да успокои погрѣшената имъ свѣсть до като не видятъ Добруджа свободна и независима.

Съборътъ ще има още една голѣма задача: да заяви високо на свѣта, че протестира съ сѣтлив енергия противъ създаденото положение на тероръ, грабежи и беззаконства, съ които се характеризира управлението въ Добруджа, управление, което доразсипва хиляди сѣмейства и ги хвърля въ орбитата на несрѣтния животъ, на мизерията, на неволята. Съборътъ ще изслуша по тоя пунктъ живия плачъ на своитѣ синове и тоя плачъ трѣбва да отекне въ стеници на Версайль, гдѣто се коватъ сѣдбинитѣ на народитѣ.

Малко важи ще бѣде ли чулъ гласа на Добруджа. Въ днешния вѣкъ, вѣкъ на груби интереси, интриги и сплетни, гласътъ на правото мѣчно си пробива

пътъ. Тоя гласъ се забулва. Неговитѣ звуци като че ли удрятъ пустото пространство. Но надеждитѣ, че тия звуци ще бѣдатъ утрѣ взети въ съображение, никога не бива да ни напуштатъ. Борещитѣ прѣстава да бѣде борецъ, ако прѣдварително не е убѣденъ, че борейки се за света кауза, той рано или късно ще прѣуспѣе.

Ние имаме едно горѣщо пожелание къмъ делегатитѣ: да забравятъ всичко, което е могло да ги раздѣли и охладнява. Прѣдъ величавиятъ идеалъ на който служимъ, заиданията и личнитѣ съображения трѣбва да заглѣхнатъ. Нека не се забравя, че нашето дѣло ще бѣде добръ измѣрвано. Слѣдователно, ние слѣдва да го надигаме до онай висота, на която трѣбва да стои. Страститѣ въ никой случай не ползуватъ голѣмитѣ задачи. Обратно: тѣ ги затрудняватъ и усложняватъ.

Прокуденитѣ и сѣсипани добруджанци, прѣдъ които е знала пропастьта на страшната неволя, иматъ една единствена задача: да се едусатъ, единенето да стане пълно, акцията обща, готовността имъ — да отстояватъ съ энергия и ненамаленъ ентузиазъмъ родната кауза, да не се спъва отъ дребулитѣ, съ които е изпъстренъ животъ.

Съ тия пожелания ние догонваме съборната дата. Нека тя отвори нова ера за онова скѣпо дѣло, въ името на което сме работили и ще работимъ до като у насъ пламти неогаснаемия огънь на борбата за свобода, воленъ животъ и независимост!

И Алзасъ-Лотарингия иска автономия.

Напоследѣкъ френскитѣ власти сѣ разкрили въ Алзасъ-Лотарингия едно заговорно движение въ полза на автономията на даватѣ области. Прѣдполагайки, че въ основата на това движение, което иска да представи алзасъ-лотарингитѣ за отплѣненъ народъ и цѣли създаването отъ Алзасъ-Лотарингия една автономна и неутрална областъ, се криятъ германцитѣ, френскитѣ вѣстници се мѣчатъ да си обяснятъ, защо германцитѣ могатъ да използватъ положението въ Алзасъ-Лотарингия.

„Демокраси Нувелъ“ (29.X.) обнародва една статия отъ г. Андре Шерадамъ, въ която се посочватъ многобройни причини за разочарованието и недоволството на алзасъ-лотарингитѣ отъ Франция. Грѣшкитѣ сѣ най-първо въ лошо подобранията администрация слѣдъ примиренето. Населението е почувствувало голѣмата разлика въ реда и бързината между германското и французко управление. Г. Шерадамъ казва, че, Германия не даде свобода на Алзасъ и Лотарингия, но даде редъ. И тоя редъ се идването на французитѣ е нарушение, спъва нормалното развитие на живота и създава недоволства. Всички продукти, които германцитѣ сѣ давали на населението прѣзъ годинитѣ на войната, днесъ, когато тоя население е освободено, липсватъ.

Всички тѣзи грѣшки бѣха първитѣ етапи къмъ недоволството.

„Германската администрация, пише г. Шерадамъ, е по-методична и по-ефективна. Тя нѣма нищо общо съ политиканствуването, което донесе толкова вѣрди и отслаби администрацията въ самата Франция“. Други причини сѣ кризата въ транспортъ. Тая криза се обуславя отъ много причини. Замѣстването на множество германски работници съ нови; осемъ часовия работенъ день; лошото състояние на локомотивитѣ; специфичната криза на лѣнност, която трае отъ примиренето и намалението на работното врѣме, поради болшевишката пропаганда. Тая болшевишка пропаганда и всички възникнали създадени отъ работническата еллитата се използватъ отъ германцитѣ. На това движение, а главно на движението за автономия на Алзасъ-Лотарингия, спомага много крайниятъ клерикализъмъ, силно разпространенъ. Тоя клерикализъмъ е остро настроенъ противъ Франция и неговитѣ водители заявяватъ, че, слѣдъ вливането на цензурата, ще направятъ въ печата оппозиция на Франция, по-силна, отъ тая правеща нѣкога на Германия.

Формулата, възприета отъ алзасъ-лотаринцитѣ, слѣдъ 1870 г. „Алзасъ Лоренъ за алзасъ-лотаринцитѣ“ — днесъ се явява пакъ на сцената и изглежда, че печелитѣ почва. Днесъ се явява като слѣдствие отъ идеитѣ за автономностъ на областитѣ.

Но отъ автономия, бѣлѣжи г. Шерадамъ, до неутрализация има само една стъпка; а отъ неутрализация до герман-

ско господство пътятъ е много краткъ. Една Елзасъ-Лотарингия политически автономна, ще стане скоро неутрална, за да бѣде осъдена накрай да стане германска, този пътъ окончателно. Германцитѣ знаятъ това, пише г. Шерадамъ, и затова се мѣчатъ да използватъ тия движения, създадени отъ грѣшкитѣ на нашето управление.

Изявления на г. Т. Тодоровъ.

Парижъ. В. „Танъ“ обнародва единъ дълъгъ разговоръ на женевския си кореспондентъ съ прѣдседателя на българската делегация г. Тодоровъ, който заявилъ, че датата на подписването на мира ще зависи отъ върховния свѣтъ.

На въпроса какви му сѣ впечатленията отъ условията на мира, г. Тодоровъ отговорилъ, че не може да знае, нито да прѣдвиди окончателния текстъ на договора, но ако той е такъвъ, какъто го оповѣстиха нѣкои парижки журналисти, безъ да сѣмъ чели българскитѣ възражения, т. е. ако той не се различава съществено отъ проекта, мирътъ не ще донесе умиротворение и успокоение на Балканитѣ, както свѣтътъ очаква.

Слѣдъ като изтъква, че въ миналото не е имало безредици въ България, а въ съседнитѣ земи, че въ България винаги е царувалъ редъ, че свободата на малцинствата винаги е била осигурена, г. Тодоровъ продължава: Слѣдъ развалянето на балканския съюзъ и слѣдъ междусъюзническата война, побѣдителитѣ сѣрби, гърци и романи оставиха и сами признаха сегашнитѣ граници на България. Заблѣгатѣ жителѣ на Тракия, Струмица и другитѣ крайгранични области, ползувайки се свободно отъ правата си на български граждани, никога не сѣ проявявали стремение за отцѣпване, нито желание, да бѣдатъ присъединени къмъ други държави. Защо, прочее, ще бѣдатъ тѣ откъснати днесъ отъ България, за да бѣдатъ подчинени на други господари? Г. Тодоровъ пита дали това е съгласно съ самоопредѣленето на народитѣ, начало, пазителка на което е повикано да бѣде Обществото на народитѣ? Слѣдъ продължаването на толкова благородна кръвъ за защита на правото и свободата, възможно ли е да се накажатъ населението, само управницитѣ на които сѣ виновни, като се осмѣлятъ тѣ на чуждо иго.

Прѣдседателътъ на българската делегация пита, дали подобно наказание би могло да донесе умиротворение и изказва твърда надежда, че конференцията ще проучи възраженията на делегацията по всички въпроси и ще разгледа договора съ внешне безпристрастие, че великитѣ сили ще иматъ прѣдъ видъ, какво договорътъ не означава само край на жестока война, но и началото на една трайна ера на миръ, почиваща на тържеството на свободата и правото.

Ние заявихме, казва г. Тодоровъ, че България никога не е търсила завоевания, че тя се е борила за освобождението на подчиненитѣ български населения. Днесъ България е готова да се откаже отъ всѣко присъединение на освободенитѣ отъ турското иго населения въ полза на началото на автономията, при условие и нейнитѣ съседни да се съгласятъ да поставятъ по едни начинъ. България е достатъчно наказана: въ продължение на третѣ войнитѣ изгуби 400,000 души и се сѣсипа материално. Не трѣбва да се забравя, заблѣзва г. Тодоровъ, че повиканата да се яви днесъ прѣдъ конференцията България не е вече тази на Фердинанда, а тази на българския народъ, освободенъ отъ едно вѣрно попечителство. Тоя народъ отпраща

искренъ позивъ къмъ цивилизования свѣтъ да иска съисхождение за грѣшкитѣ и прѣстъпленията извършени отъ негово име; той моли конференцията да се отнесе справедливо къмъ неговитѣ законни стремения къмъ свобода и да му даде помощ и подкрѣпа въ твърдото му желание да отдаде своитѣ способности, за да служи на мира и реда на Балканитѣ.

На въпроса кои условия на договора сѣ най-тежки, г. Тодоровъ отговорилъ: Тѣзи, които рѣшаватъ сѣдбата на населението базъ тѣхното съгласие. Душитѣ на нашитѣ братя и тѣхната свобода сѣ естествено най-близки до нашето сърце. Обаче съ това не искаме да кажемъ, че другитѣ условия сѣ по-малко тежки: показанитѣ отъ насъ 2 милиарда и 250 милиона франка прѣдставляватъ 11 милиарда лева. Споредъ равностѣтката прѣдставена на конференцията, нашитѣ годишни разходи само за държавнитѣ дългове и армията ще възлизатъ на 1 милиардъ и половина лева годишно, вмѣсто 90 милиона, които изразходвахме прѣди войната. Слѣдователно нашето финансово положение става извънредно трудно. И ние се надѣваме, че конференцията ще намѣри едно разрешението по-справедливо отъ колкото това, което се прѣдвижда въ условията на договора.

На въпроса дали България ще подпише договора, г. Тодоровъ заблѣжилъ, че не може да даде отговоръ, понеже българската делегация ще чака наставления отъ министерския свѣтъ, който си е запазилъ правото, да се произнесе, слѣдъ като узнае окончателнитѣ условия и слѣдъ като се свѣщава съ парламентарнитѣ групи въ София. Азъ зная само, прибавилъ г. Тодоровъ, че взетитѣ недавни мѣрки за окупирането на Тракия създадоха въ България едно тревожно настроение и направили положението на правителството и на страната много трудно. Споредъ чл. 48 на проекта, великитѣ сили си запазиха правото да опрѣдѣлятъ подданството на жителитѣ въ Тракия. Главното командване, обаче, заповѣда тѣзи земи да бѣдатъ изпразнени отъ българскитѣ войски и Кисанти съ околноститѣ да бѣде даденъ на гърцитѣ. Това положение, създадено прѣди още да бѣде подписанъ договора, прѣди още сплитъ да рѣшатъ окончателната сѣдба на населението, прѣдизвиква силно и явно възбуждение и прѣселване на народнитѣ маси къмъ нежирѣшността на България, а това прѣдставлява една сериозна опасностъ.

На свършване г. Тодоровъ говорилъ на дълго за общата политика на България и подчерталъ, че сегашнитѣ управници сѣ рѣшили лоялно да бранятъ интереситѣ на своята страна и да разрѣшатъ всички въпроси въ пълно съгласие съ великитѣ сили и съ вѣра въ тѣхъ. Съглашенето, прибавилъ г. Тодоровъ, има голѣми интереси въ България и би трѣбвало да щѣди тази страна, ако иска тя да може да посрѣщне своитѣ задължения. Особено Франция е заинтересована, понеже има около половинъ милиардъ франка вземания, гарантирани съ български приходи и сѣфийското правителство се надѣва много на благосклонността на французката република, съ която България желае да поднови по-скоро добритѣ връзки отъ миналото.

СВѢЩНИКЪ-СЕМЕНАРИСТЪ
прокуденъ отъ Добруджа, търси
изкванта енергия.

Адресъ: Тутракански Окол.
Комитетъ, с. Юнзуларъ (балбунарско)
за свещ. Бяновъ. 2-10

Положението

Възмъстение на декларацията си, правителството пристъпи към арестуването на виновниците за националната катастрофа. Полъма тревога създадоха тия арести. И не е само формата, която пръдизвика тревогата. Законите повеляват да има съдебно постановление за всяко арестуване. При масовите арести, това не се спазва. Министър-председателят декларира, че поема отговорност за извършеното и го мотивира със изключителното време, с невъзможността да се запази тайната, с възможността да се укривят или избягат виновниците.

Народното събрание се занимава с въпроса. Повод му даде интерпелацията на професор Боев. И до като земледелци, широки и тесни социалисти и радикали застанаха твърдо на базата, че одобряват станалото, демократи и цанковисти издигнаха гласъ на протест против нарушението на установения от законите формалности. Тъ смътнаха, че така се създават лоши прецеденти, които могат да

имат катастрофални последици.

Да се вземе позиция около тия арестувания е работа много трудна. Защото, пита се: кой, наистина, е виновникът за катастрофата? Всяка партийна групировка има или може да има свое гледище. Гледищата са противоръчни. Ето защо само един безпристрастен съд може и трябва да каже думата си, безразлично сръщу кого ще се формулират обвиненията.

Ние, разбира се, не можем да не застанем на гледището на закона. А той заповъда да се оперира само с факти и документи. Не бива да се изпуска из пръд вид обстоятелството, че разни тъмни личности и парвенюта могат да „обвиняват“ и невини хора. Не за друго, а да ги видят арестувани, слъд което пуснати на свобода. Ние пръдупрждаваме да се пише внимателно, защото, иначе, всяка акция, и най-благородната дори, може да бъде принижена, компрометирана.

Външна хроника

— „Idea Nazionale“ телеграфират от Паавиз:

„Относително възраженията, направени от българите, въ отговор на условията за миръ на съюзниците, като ги чете човъкъ, добива впечатлението, какво българите желаят да приемат пръдложените условия за миръ. Има клаузи, които тй приемат без никаква резерва. Това са тйзи, които се отнасят до лигата на народите и до нъкои военни и икономически условия. Други клаузи се оспорват.“

Българите, обаче, се показват, както и се пръдвиздаше, по-малко отстъпчиви по териториалните въпроси. За да убъдят върховния съветъ за тйхното право, тй пръдставят една обширна и пълна документация съ цифри, статистики, рапорти и пр., които ясно доказват българския характер на Македония.

При все това, водими от един дух на примирение, както и тйхните ярки противници признават, българите не дохождат до едно непосредствено пръсвединяване поне на тая област към България, тй се задоволяват да искат едно пръходно ръшение, което би направило от Македония една малка независима държава, управлявана от великите сили и от един пратеникъ на лигата на народите. Същевременно тй пръдлагат, щото въ недалечно бъдеще, съ един пръбсвит да се рши окончателно съдбата на тази нещастна балканска област.

Не скривамъ от васъ, обаче, че, въ пръки умъреността и основателността на българските протести, въ краговетъ на конференцията съ убедени, че тй не ще сръщнат благоволенето на върховния съветъ.

Напротивъ, мнозина подържатъ за въротно, че самите българи, като разбератъ невъзможността да изкаратъ на добър край тйхните съвсми справедливи искания, не ще упорствуватъ да ги подържатъ дълго време.

А това означава, че, още един път, конференцията ще извърши празна работа, и, това което е още по-лошо, ще въве масло въ огъня на балканския вулканъ.“

— „Газетъ де Лозанъ“ публикува слъдната телеграма отъ Букурещъ:

„Ромъно-сръбските пръговори на пръдватъ благоприятно. Една съюзническа комисия взима участие въ тйхъ. Очаква се близка спогодба. Въ политическите крагове ситатъ, въ случай, че пропаднатъ пръговорите, да подложатъ банатския въпросъ на арбитража на една междусъюзническа комисия, чийто членове не съ, се произведи до сега нито въ полза на ромъните нито въ полза на сръбите. Сръбско-ромънските отношения изгубиха от своята обтегнатост. Заблъдана се подобрение въ търговските отношения, даже известни улеснения въ режима на паспорти. Желанието на дветъ страни да дойдат до едно бързо и справедливо

споразумъние се обяснява съ факта, че нъкои чужди сили започнаха да използватъ сръбско-ромънския споръ и пръдприематъ истинска компания съ интриги, вредни за мира на Балканите.“

Изъ живота въ Добруджа.

Съобщаватъ ни:

1. Квартирующите 116 души войници въ с. Владемирово безнаказано вършели всевъзможни своеволия. Единъ денъ сръщали Костадина Минковъ, който се връщалъ отъ нивата си, взели му воловете, заклали ги и му повърнали кокалите, без да му заплатятъ нъщо.

2. Отъ Банко Господиновъ взели една кола жито и 4 овце и не му платили нъщо.

3. Отъ Веско Господиновъ взели юргани, дошени, възглавници и покривки за ромънските войници. Разбира се, всичко безплатно.

4. Керанъ Димовъ билъ изхвърленъ отъ къщата си, за да се настани единъ ромънски офицеръ.

5. На 3.X въ с. Владемирово били докарани 2 учителки българки, неизвестно отъ кждъ и защо, съблечени голи пръд селцията и публично бити, на другата сутринъ ги откарали на нъкъдъ.

6. На 6.X една команда отъ 200 д. ромъни на път за Силистра се отбили въ с. Гюлеръ-Кюй. Двама офицери отишли въ дома на г-жа Тодора Върбанова, подбрали я и я закарали въ единъ другъ дворъ. Единият я цувалъ, послъ я билъ до като паднала въ несвсъс. Слъд като дошла на себе си, питали я, давала ли е хлъбъ на болшевиките, когато минавали пръзъ с. Соуджакъ. Тя казала, че нищо не знае и че това село не е Соуджакъ.

7. На 25.X една банда ромънски войници отишли въ с. Кочуларъ, силистренск, събрали жителите, били ги жестоко да кажатъ кждъ съ скрили оръжията си. Жените пъкъ били, защото мъжете имъ избъгали въ България. Калина Димитрова задържана и блудствували съ нея цъла нощ. Арестувани били бащите на избъгали въ България.

8. На 27.X дошли въ с. Гърлица единъ взводъ войници, обсадили селото и поставили двъ картечници и започнали да битъ когото заловятъ.

9. На 12.X ромънските войници отъ Екисчонската секция хванали момичето Тодора Согонова и я откарали на нъкъдъ. Нападнали къщата на Миланъ халджиата отъ селото село, за да отелекатъ дъщеря му, но не успели.

Н. Янакиевъ.

Съобщаватъ, ни, че една жена, затворена отъ 4 мсеца въ кюстенджанския затворъ, за дъто нависнала веднажъ „Да живе България!“, тия дни била битъ до смъртъ, защото искала да се самоубеси. Пръзъ тия 4 мсеца тя е служила само за гавра на ромънските жандарми; една нощ, като останала сама, свалила ризата си и искала да се обеси съ нея, защото нъмала въже, но заблъждали я, смъкнали я и били на голо до смъртъ.

Бившиятъ секретаръ на полицията въ

Тутракане, Колю Шестиковъ, затворенъ за 1 година, защото изпълнявалъ заповъдите на английския комедантъ, а не тия на ромънския шефъ, билъ битъ съ озвбрение и отъ бой му ступили двъ ребра.

На затворника Илия Божановъ, бившъ кметъ на гр. Силистра, изкъртили всичките зъби при бой.

Положението на затворниците е ужасно и неопиуемо.

Н. Янакиевъ.

Изъ страданията на добруджанци.

(с. Кеманларъ, 23.X 1919 г.)

Илия П. Холеровъ, 42 год. отъ с. Ялъ Чатаджъ, силистренско, избъгалъ отъ ромънски тероръ разправя слъдното:

„Бъхъ заловенъ отъ ромънската жандармерия и арестуванъ на 16 февруари, т. г. въ доймушларската секция. Обвиниха ме, че съмъ убилъ двама ромънски войници пръзъ 1916 година при бътството на ромънската войска. Държаша ме нъколко дни, измъчаша ме за да призная. На 24 сжчи ме откареха въ силистренския затворъ. Слъд като не се доказа нищо, защото не е върно, а само бше едно скроено обвинение, изнудиха ме съ 1900 лева и на 11 юли бъхъ освободенъ. На 16 този мсець въ гр. Силистра ме сръщна секретарьтъ на съдебния слъдователъ Григореску, на когото бъхъ дали паритъ. Каза ми, бгай въ България, защото слъд нъколко дни пакъ ще бъдешъ заловенъ и арестуванъ, по сжщото обвинение. За да се спася, понеже знаехъ въ какви ръцъ ще попадна на ново и ще бъда подложенъ на жестоки мъки и изнудванъ, ръшихъ да избъгамъ въ България, за да се спася отъ мъки и да живя въ свободенъ животъ.“

Подписалъ: Илия П. Холеровъ.

Добри Д. Радукановъ, 46 годишенъ отъ с. Ялъ-Чатаджъ, бжмънецъ, разправя слъдното:

„Заловенъ бъхъ и арестуванъ въ доймушларската секция. Биха ме жестоко. Обвиняваха ме, че пръзъ 1916 година, когато ромънската войска бше изгонена отъ българската, наедно съ нея избъгнахъ и Николай Прикоповъ и Георги Василевъ, ромънци, които живяха въ нашето село. Оставили си всичкото жито и понеже азъ бъхъ назначенъ тогава кметски намъстникъ, обвиниха ме, че съмъ ги ограбилъ. Слъд като бъхъ задържанъ нъколко дни въ селцията, на 24 сжчи бъхъ закаранъ въ силистренския затворъ, кждъто лежахъ до 13 юни. Слъд като ме изнудиха съ 500 лева, пустиха ме. На 16 т. м. бъхъ въ Силистра, сръщна ме секретарьтъ на съдебния слъдователъ, който ми каза, че на ново щели да ме арестуватъ. Тогава избъгахъ въ България.“

Подписалъ: Добри Д. Радукановъ.

Изъ печата

— „МИРЪ“ (бр. 5845) се спира на голъмия въпросъ около „стопанската задача на държавата“ и обяснява:

„И обществото, и държавата, трябва да разбератъ тая истина, и въмето да се заловятъ съ нъкакви си нови форми за производство и търговия, се помчатъ чръзъ добър уреденъ контролъ, чръзъ ограничения, каквито налага само такъвъ единъ контролъ, да повърнатъ живота въ онова положение, въ което се намираше той пръд войната, без да се смущаватъ отъ това, че старото било много буржоазно. Дайте ни го, повърнете това старо, колкото и буржоазно да е то; ние го пръдпочитаме пръдъ новото социалистическо, сладостта на което опитахме вече достатъчно. Недъйте обръща всички хора въ чиновници, въ автомати, въ надничари и мсецари; стопанскиятъ животъ ще възкръсне отново само при усърдни, свободни стопански дйици, които нма да жаятъ ни трудъ, ни време, за да засиятъ и производство и търговия.“

„ПРЪПОРЕЦЪ“ (бр. 245) като говори на широко върху „рускиятъ хаосъ“ завърна тй:

„Рускиятъ хаосъ продължава да кипи. Свтътъ, бй казалъ въ една своя ръчъ, Лойдъ Джорджъ, е въ състояние на кипещъ и неизвестностъ, и азъ не бихъ могълъ да пръдскажа какво ще стане слъд година или двъ.“

Събитията не съ привършени. Войната продължава, ако и съ други сръдства и на други фронтове.“

„НАРОДНИ ПРАВА“ (бр. 249) пра офика на правителствената акция око арестите на стопански видни лица у насъ и казва:

„Правителството на Ал. Стамболийски поставило за принципъ отмъщението угодничеството, е дерайлирало отъ здрав разумъ, отъ постановленията на съществующите закони, то вилнъе, то партаз ствува и вънежда въ нашия политически животъ новъ опасенъ методъ на борба, убъжденията на политическите си прътивници.“

Ние протестираме най-енергично това незаконно, неразумно, брутално и обосновано на нищо, освънъ на страсть отмъщение, посъгбатеество надъ свобода: на маса български граждани, виновни: това, че не съ антантофили, че не съ сповъжници на героите отъ Добро-Поле, че не съ били въ пръки или косвени сношния съ ония, които ни дадоха парижкия проекто-договоръ за „миръ“ съ България.

ХРОНИКА

— Министър-председателятъ г. Стамболийски отпътува за Парижъ.

— Правителството опровергава най-формаленъ начинъ клъветите на разни агенти-провокатори, че се раздавало оръжие на разни лица. Оръжията е описани отъ съгласенските окупационни власти, никой не би могълъ да прави каквото и да било раздаване на оръжие.

— Изработени съ маса законопроекти, съ които се цъли въздравяването на нашия финансово-икономически и политически животъ на изстрадала България. Дано думите бждатъ утръ дъла. Българщината се насити на думи. Тя ги слуша отъ години и мсеци.

— Камарата засъдава. Първата и грижа бй да се произнесе по ликвидацията съ тймото минало.

— Екстрадация е поискана за бившия царъ Фердинандъ, бившия главнокомандующъ генералъ Жековъ, бившия министър-председателъ Д-ръ Радославовъ и бившия воененъ пълномощникъ полковникъ Ганчевъ. Ще се съгласятъ ли съответните държави съ екстрадацията, рано е да се пръдвиди.

— Отношенията между Сърбия, Ромъния и Гърция става т съ всъки новъ денъ по приателски. Образувана е коалиция сръщу насъ. Значи: старата политическа ще продължава да вилнъе.

— Стачка въ мината Перникъ пъма. Касие се до едно недоразумъние, коото делегатътъ на министерството на труда, инженеръ Саджковъ е изгладилъ. Днесъ производството е достигнало 1800 тона въглища.

— Българскиятъ в. „Радниче По-вине“ обръща вниманието на правителството, че сръбските военни власти, пръд назначени да надзираватъ нашите пълъници, задържали за себе си възнаграждението, което имъ се пада сръщу положенния дневенъ трудъ. Ожидатъ въстникъ се възмущава отъ третиранието на българските пълъници.

— Министерството на вътръшните работи е слъло комисията по настаняване бжванците съ ликвидационната комисия при м-ството на вътръшните работи. За пръдседател на тая комисия е назначенъ Георги Петровъ и допълнителни членове: Павелъ Христофъ и П. Ацевъ. За тракийците бжванци остава Шанговъ и за добруджанците Св. Икономовъ.

Театъръ „Одеонъ“. Семилъчен репертуаръ на драматич. труппа „Родина“: четвъртъкъ 13.XI — за първи път — „Ловъ на мъже“, комедия въ 3 дйствия отъ Йефъ Щъба; сжбота 15.XI — за четвърти път — „Гибелта на Надежда“, драма въ 4 дйствия, отъ Х. Хайерманс; недъля 16.XI — за втори път — „Свѣти, но не съгръва“, драма въ 4 дйствия отъ Островски и Оловъневъ, пръвелъ Ат. Ш. Кирчевъ.

ВАЖНО ЗА ТЪРГОВЦИ НА ЗЕЛЕНЧУЦИ И ГРАДИНАРИ

Имамъ за проданъ слъдните артикули: 150,000 клг. сѣно; 500 клг. зелено сѣме, бѣло ликоришко; 800 клг. сѣме луково, кормитъ, 300 клг. сѣме арпаджикъ; 1,000 клг. празъ, луково сѣме камушъ; 1,000 клг. бобъ разенъ вицъ; и разни др. зеленчуци.

Споразумъние: кантора М. Карни, Видинъ.